

ע"פ 48402/02/17 - שגיא ברק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר
עפ"ג 48402-02-17

המערער	שגיא ברק
נגד	ע"י ב"כ עוה"ד אלי פוקסברומר ויריב אבירם
המשיבה	מדינת ישראל
	באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת שרון לארי בבלי) מיום 16.1.17
בת"פ 24762-04-15.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בקבלת דבר במרמה ובשימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר. בית משפט קמא כיבד את ההסכמה העונשית שנכללה בהסדר הטיעון והטיל על המערער עונש מאסר בפועל למשך 60 ימים, מתוכם ירוצו 35 ימים במצטבר למאסר אותו מרצה הנאשם, והיתרה תרוצה בחופף. כמו כן הוטל עונש מאסר על תנאי. במסגרת הערעור התבקש להורות על ביטול פסק דינו של בית משפט קמא, החזרת התיק לבית משפט קמא ומתן אפשרות לצדדים לטעון באופן חופשי לעונש, זאת מהנימוקים שיפורטו בהמשך.

2. ואלה המעשים: עובר ליום 21.7.13 קיבל המערער לידיו מסמך מזויף הנחזה להיות רישיון נהיגה זמני (להלן: "הרישיון המזויף"). ביום 21.7.13 הזדהה המערער בפני נציגת שירות במשרדי רשות הרישוי באמצעות הרישיון המזויף, במטרה "לחדש" את הרישיון המזויף ולקבל רישיון נהיגה זמני מקורי. משהבחין כי הנציגה מתעכבת בבדיקת הרישיון שמסר לה, ביקש ממנה המערער להחזיר אותו.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער טוען כי ערעור זה מוגש עקב שגיאה מהותית של הנאשם וסנגורו הקודם ולא של בית משפט קמא, שכיבד את הסדר הטיעון שהוצג על ידם. לטענתו, במועד הגעת הצדדים להסדר לא היה ידוע למערער ולמי מב"כ

עמוד 1

הצדדים כי המערער ביצע את העבירות המיוחסות לו בהיותו משוחרר על תנאי (אסיר ברישיון). המערער שוחרר שחרור מותנה (שליש) בחודש מאי 2010 מעונש מאסר של 12 שנים בגין עבירה משנת 2002. התוצאה האוטומטית של ביצוע העבירות במהלך השחרור המותנה היא הפקעה ממושכת של תקופת השחרור המותנה. כיום עומדת כנגד המערער עתירה להפקעת תקופת השליש. לוועדת השחרורים אין שיקול דעת מלא בהחלטה בבקשת הפקעה, ועליה להפקיע לפחות מחצית מיתרת התקופה של השחרור המותנה, במקרה דנן לכל הפחות שנתיים ורבע, ובסמכותה להפקיע את מלוא התקופה, דהיינו, עד ארבע וחצי שנים. בנסיבות אלה מדובר בנתון שמשפיע על חירותו של המערער באופן דרמטי, ואי ידיעתו פוגמת בגמירות דעתו של המערער בעת שנקשר בהסדר הטיעון, שכן לא הבין את ההשלכות האוטומטיות של הסכמתו. נטען כי יש להתחשב במערער שהשתחרר ממאסר ממושך בחודש מאי 2010, נישא והפך אב לשני ילדים. בשנת 2014 החל המערער בהליך פש"ר על מנת לאפס את חובותיו. המערער עבר הליך טיפולי שיקומי ממושך בתקופת מאסרו ולאחר שחרורו צפוי להיות תחת פיקוחה של רש"א, ובכלל זה להשתתף בטיפול קבוצתי ופרטני והוא פועל להציג תוכנית עבודה. הודגש עוד כי המערער וכן בא כוחו דאז, לא היו מודעים למשמעות כלילתו של רכיב המאסר בפועל בהסדר הטיעון.

4. ב"כ המשיבה טענה כי הייתה הסכמה בין הצדדים ולא מדובר בטעות, ובעיקר, המערער ידע כי אם יורשע יופקע לו הרישיון. ועדת השחרורים התכנסה אחת לכמה חודשים **לאחר** השחרור על מנת לוודא שהוא עומד בתנאים ובכל דיון נציג היועמ"ש פתח בכך שלא נפתחו תיקי חקירה חדשים. העבירה הרלבנטית נעברה בחודש יולי 2013, ובחודש נובמבר 2013, בדיון בועדה, צוין כי נפתח תיק כנגד המערער ושוקלים לדרוש הפקעה, והמערער אף הגיב לכך. כך היה בעוד מספר דיונים לאחר מכן. המערער היה מודע לכך ובחר לא לשתף את כוחו בהליך זה כשהוא מוזהר פעם אחר פעם שאם יורשע ישקלו הפקעת עונשו. גם כאשר המערער שוחרר, הדברים נאמרו לו, והובהרו לו התנאים (הוגש פרוטוקול). המערער, אם כן, היה מודע למצבו המשפטי ובחר שלא לשתף את עורכי דינו, ולא בכדי, שכן ביצע העבירה בהיותו אסיר ברישיון.

דיון

5. בפרוטוקולים בוועדת שחרורים, החל מפרוטוקול יום 26/3/14, מצוין במפורש כי לאור התיק הפתוח כנגד המערער, ב"כ היועמ"ש שומר על הזכות להגיש בקשת הפקעה, ככל המערער יורשע. מכאן, שהמערער היה ער, הן עובר לביצוע העבירה הנוספת והן לאחריה, כי ביצוע העבירה עלול לגרום להפקעת שחרור. יחד עם זאת, גדר הספק הנו האם המערער היה ער למשמעות הוראת סעיף 20(ב) לחוק שחרור על תנאי ממאסר, תשס"א - 2001 הקובעת כי לוועדה שיקול דעת להורות על המשך השחרור (מקום שנעברה עבירה נוספת בתקופת התנאי) ובלבד שלא הוטל על האסיר עונש מאסר בפועל בשל העבירה הנוספת. המערער, כאמור, היה ער לאפשרות ההפקעה, אך לא ברור הדבר שאכן היה מודע לכך שסמכות הוועדה להימנע מהפקעה תלויה בכך שלא יוטל עליו עונש של מאסר בפועל בשל העבירה הנוספת, מה עוד שמדובר, בעניינו, בתקופת מאסר קצרה מאוד. לפיכך, ואף שלא נפלה טעות בגזר דינו של בית משפט קמא אשר כיבד את הסכמת הצדדים, גזר הדין מבוטל ובית משפט קמא יגזור הדין לאחר שישמע, פעם נוספת, את טיעוני הצדדים, יחליט בדבר כחוכמתו ואין בהחלטה זו משום הבעת דיעה כלשהי לעניין העונש הראוי.

ניתן היום, כ"ט ניסן תשע"ז, 25 אפריל 2017, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד